

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 987

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 12 decembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 378 din 6 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, ale art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, precum și a Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România și a Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, în ansamblul lor	2–5
Decizia nr. 473 din 27 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale cu raportare la dispozițiile art. 91 ² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, precum și ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală	6–9
Decizia nr. 594 din 26 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România	9–11
Decizia nr. 608 din 28 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	12–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
863. — Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Diplomație”	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 378**

din 6 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, ale art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, precum și a Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România și a Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, în ansamblul lor

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, ale art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, precum și a Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România și a Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, în ansamblul lor, excepție ridicată de Gabriel Adrian Cocoș în Dosarul nr. 24.923/3/2015 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.801 D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, domnul Dan-Șerban Velicu, consilier juridic cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției și cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că dosarul se află la al doilea termen de judecată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, arătând, în esență, că obiectul cererii de chemare în judecată îl constituie anularea dispoziției de anulare a autorizației și de retragere a permisului de armă, act ce nu se circumscrie categoriilor de documente enunțate de art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, fiind un act administrativ cu caracter individual. Menționează, de asemenea, că o excepție de neconstituționalitate similară a fost respinsă ca neîntemeiată, prin Decizia nr. 258 din 27 aprilie 2017. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, a Legii nr. 213/2004 și a Legii nr. 319/2006, apreciază că aceasta este inadmisibilă, deoarece niciunul dintre textele și actele normative criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei, respectiv anularea dispoziției anterior menționate. Pe fondul excepției, apreciază că, prin art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, se stabilește o competență în sarcina ministrului afacerilor interne, care își are originea în prevederile art. 77 din Legea nr. 24/2000,

astfel că acesta nu încalcă prevederile Legii fundamentale, iar critica privind Legile nr. 213/2004 și nr. 319/2006 reprezintă de fapt aspecte de nelegalitate a Ordinului ministrului internelor și reformei administrative nr. 257/2007, act administrativ-normativ cu caracter normativ pe care autorul nu a înțeles să-l atace pe calea unei acțiuni în anulare. Consilierul juridic face referire la cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 172 din 24 martie 2016.

5. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Sentința civilă nr. 7.826 din 11 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 24.923/3/2015, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, ale art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, precum și a Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România și a Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, în ansamblul lor.** Excepția a fost invocată de Gabriel Adrian Cocoș, într-o cauză având ca obiect anularea Dispoziției de anulare a autorizației și de retragere a permisului de armă nr. 711973 din 8 mai 2015, obligarea părții Direcția Generală de Poliție a Municipiului București la prelungirea valabilității permisului de armă, suspendarea Dispoziției de anulare până la soluționarea acțiunii în anulare, obligarea părților la plata de daune morale și a cheltuielilor de judecată.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține, în esență, că prevederile art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă aduc atingere art. 1 alin. (5), art. 15, art. 16, art. 100 și art. 108 alin. (4) din Legea fundamentală. Totodată, acestea încalcă și art. 20 din Constituție, prin raportare la „blocul convențional” compus din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (care, în preambulul Convenției, stabilește principiul preeminenței legii) și jurisprudența Curții de la Strasbourg (care, pe cale pretoriană, a stabilit că „lege” în sens material este doar actul care întrunește exigențele de a fi „previzibil și accesibil”). Pentru a fi în acord cu Constituția, art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă se poate interpreta exclusiv în sensul în care doar acele acte normative exceptate de la publicare, fie direct prin norme constituționale, fie printr-o lege care respectă prevederile art. 53 din Constituție, acte ce nu sunt afectate de „inexistență”, pot fi dovedite în cadrul unui proces de partea interesată cu „înscrieri”. Posibila interpretare, care este considerată

neconstituțională, privește interpretarea art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în sensul că ar permite părților interesate să probeze cu înscrisuri, în fața judecătorului, acele norme sustrate de la publicare de către emitent, cu încălcarea legii [cum este, de exemplu, *Procedura privind activitatea de suspendare, revocare și anulare a dreptului de deținere, port și folosire a armelor letale și neletale supuse autorizării* (PS-28-I.G.P.R./D.A.E.S.P.)]. S-ar legitima prin acestea atât conduita ilegală a emitentului normei, de sustragere de la obligația legală de publicare, cât și rezultatul conduitei ilicite, respectiv norma publicată. Constituția reprezintă limita și măsura legilor, iar legile se interpretează și se aplică de către judecător pentru a se asigura conformitatea acestora cu actul normativ fundamental, dând astfel efectivitate principiului statului de drept și supremației Constituției. Exigențele Convenției privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul că poate fi reținut ca lege în sens material doar actul care întrunește condiția de a fi accesibil și previzibil ar fi, de asemenea, nerespectate într-o astfel de interpretare. Acest principiu al Curții Europene a Drepturilor Omului privind calitatea legii trebuie receptat atât prin prisma art. 20 din Constituție, cât și prin prisma jurisprudenței Curții Constituționale, respectiv a principiului securității raporturilor juridice, cu sediul în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

8. Autorul excepției arată că, în înțelesul său neconstituțional, art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă încalcă principiul neretroactivității legii civile, în măsura în care se cere de către partea interesată și se admite de către judecător administrarea de „înscrisuri” ce probează existența și conținutului normei administrative sustrate nelegal de la publicare, permițându-se astfel aplicarea retroactivă a actelor nepublicate, situației litigioase constituite anterior judecării, în condițiile în care norma se comunică pentru prima oară părții în timpul procesului.

9. În concluzie, autorul apreciază că art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă potrivit căruia partea interesată ar avea dreptul să dovedească în proces, prin „înscrisuri”, existența și conținutul actelor administrative-normative sustrate de la publicare de către emitent, și cu privire la care operează de drept sancțiunea inexistenței juridice, este neconstituțional prin raportare la principiile constituționale anterior menționate.

10. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, precum și a Legii nr. 213/2004 și a Legii nr. 319/2006, se arată că acestea sunt citate în formula introductivă a Ordinului ministrului internelor și reformei administrative nr. 257/2007 privind activitatea de psihologie în Ministerul Internelor și Reformei Administrative, ceea ce conduce la concluzia că drepturile și obligațiile polițiștilor psihologi, polițiștilor subiecți pasivi ai evaluării psihologice, cât și cele ale șefilor ierarhici ai polițiștilor din primele două categorii menționate pot fi reglementate prin ordin de ministru. În acest înțeles se delegă competența exclusivă de legiferare a Parlamentului în sfera raporturilor de serviciu ale polițiștilor, inclusiv sub aspectul procedurii de evaluare psihologică, către ministrul afacerilor interne, organ unipersonal reprezentant al puterii executive, ceea ce aduce atingere art. 1 alin. (4) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Se face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014 și nr. 637 din 13 octombrie 2015.

11. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece reclamantul are întotdeauna posibilitatea atacării actelor apreciate nelegale la instanța judecătorească competentă.

12. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Guvernul** apreciază că art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă este constituțional, reținând, în esență, că, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, în virtutea acestui mandat constituțional legiuitorul având competența de a adopta reglementări cu caracter general sau special, derogatoriu, cu aplicabilitate la anumite situații, în mod egal, pentru toți cei interesați în exercitarea aceluiași categorii de drepturi sau în îndeplinirea aceluiași categorii de obligații. În art. 252 din Codul de procedură civilă a fost reglementată obligativitatea cunoașterii din oficiu a dreptului în vigoare în România, și excepțiile de la această regulă. Art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă constituie o excepție de la regula enunțată, fiind considerată în doctrină o excepție firească, deoarece obligativitatea caracteristică normei juridice impune cunoașterea acesteia, iar acest deziderat se poate realiza, în principiu, doar prin publicarea actului normativ în Monitorul Oficial al României. Se face referire la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la accesul liber la justiție și la principiul egalității în drepturi, concluzionându-se că textul de lege criticat nu le aduce atingere.

14. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, precum și a Legii nr. 213/2004 și a Legii nr. 319/2006, se apreciază că aceasta este inadmisibilă, prin raportare la jurisprudența Curții Constituționale, arătând că nu este indicat textul ce se pretinde a fi neconstituțional din cuprinsul celor două legi, iar cu privire la art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, se apreciază că excepția este nemotivată.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 213/2004, ale Legii nr. 319/2006 și ale art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, deoarece ambele legi au fost adoptate ca legi organice, iar ordonanța de urgență menționată a fost aprobată prin Legea nr. 15/2008, adoptată tot ca lege organică. Totodată, acestea nu conțin norme care să contravină accesului liber la justiție și principiului securității raporturilor juridice, în contextul menționat de autorul excepției.

16. Se apreciază însă că dispozițiile art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă aduc atingere celor ale art. 1 alin. (3) și (5) și art. 20 din Legea fundamentală. Astfel, pentru textele adoptate în plan intern, cu efect obligatoriu, și care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate anume prevăzută de lege, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 78 și cele ale 108 alin. (4) din Constituție. Atâta timp cât justițiabililor le este aplicabil principiul potrivit căruia „*nimeni nu poate invoca necunoașterea legii*”, cu valoare de prezumție legală absolută, este imperios necesar ca actele normative să fie publicate în vederea aducerii lor la cunoștința publică. În caz contrar, normele legale sunt inaccesibile și imprevizibile, ceea ce contravine flagrant atât principiului securității juridice, recunoscut de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, cât și principiului legalității. Se precizează că accesibilitatea privește, în principal, aducerea la cunoștință publică a acesteia, care se realizează prin publicarea actelor normative. Se invocă cele reținute, cu referire la accesibilitate, prin Decizia Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015, paragraful 26.

17. Se arată că prevederile art. 15 alin. (2), art. 16, art. 100 și art. 108 alin. (4) din Constituție nu sunt incidente în cauză.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

înscrisurile depuse, concluziile apărătorului părții și cele ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 252 alin. (2) din Codul de procedură civilă, cele ale art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare, precum și Legea nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 1 iunie 2004, și Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 26 iulie 2006, în ansamblul lor.

21. Curtea reține că dispozițiile art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 se regăsesc în prezent, păstrând aceeași soluție legislativă, în art. 7 alin. (5) din acest act normativ, ca urmare a modificării art. 7 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2012 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 18 mai 2012.

22. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, ale art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, precum și a Legii nr. 213/2004 și a Legii nr. 319/2006, în ansamblul lor. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă:
„(2) Textele care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate anume prevăzută de lege, [...] trebuie dovedite de partea interesată.”;

— Art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007: *„(5) În exercitarea atribuțiilor legale, ministrul administrației și internelor emite ordine și instrucțiuni, care pot avea caracter normativ sau individual.”*

23. Cu privire la denumirea actuală a autorității administrației publice centrale, la care textul de lege criticat face referire, Curtea observă că, în prezent, funcționează Ministerul Afacerilor Interne, înființat prin reorganizarea Ministerului Administrației și Internelor, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 22 decembrie 2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 29 martie 2013.

24. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele de lege criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și alin. (5), potrivit căruia *„În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*, art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 73 alin. (3) lit. j) potrivit căruia prin lege organică se reglementează statutul funcționarilor publici, art. 100 referitor la actele Președintelui și în art. 108 alin. (4) privind actele Guvernului.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură

civilă, Curtea reține că aceasta are legătură cu soluționarea cauzei deoarece, la dosar, una dintre părți, Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, a depus ca probă un act administrativ nepublicat în Monitorul Oficial al României — *„Procedura privind activitatea de suspendare, revocare și anulare a dreptului de deținere, port și folosire a armelor letale și neletale supuse autorizării (PS-28-I.G.P.R./D.A.E.S.P.)”*, intrată în vigoare la data de 23 octombrie 2012. În aceste condiții, autorul a solicitat admiterea excepției inexistenței respectivului act administrativ, precum și constatarea neconstituționalității prevederilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, norma de procedură ce permite părții interesate să probeze textele care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate anume prevăzută de lege.

26. Curtea reține că asupra excepției s-a mai pronunțat, prin Decizia nr. 258 din 27 aprilie 2017*), nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, respingând-o ca neîntemeiată. Curtea a reținut, în esență, că prin dispozițiile art. 252 alin. (1) din Codul de procedură civilă legiuitorul a reglementat obligația instanței de judecată de a lua cunoștință, din oficiu, de dreptul în vigoare în România, dând expresie principiului *iura novit curia*. Această obligație își are sorginea în principiile fundamentale ale procesului civil, respectiv obligația judecătorului de a primi și soluționa orice cerere ce intră în competența de judecată a instanței, principiul legalității procesului civil, precum și principiul potrivit căruia judecătorul soluționează litigiul conform regulilor de drept care îi sunt aplicabile [art. 5, art. 7 și art. 22 alin. (1) din Codul de procedură civilă]. Pentru respectarea acestor principii, în art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă este reglementată obligația părții interesate de a face proba normelor legale care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate anume prevăzută de lege. În cauză, autoritatea emitentă a dispoziției a cărei anulare se cere are obligația să facă proba actului intitulat *„Procedura privind activitatea de suspendare, revocare și anulare a dreptului de deținere, port și folosire a armelor letale și neletale supuse autorizării (PS-28-I.G.P.R./D.A.E.S.P.)”*.

27. Curtea a reținut, de asemenea, că textul de lege criticat nu reglementează cu privire la aplicarea retroactivă a textelor care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României, perspectivă din care ar putea fi examinată o critică referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, ci cu privire la posibilitatea probării acestora în fața instanței de judecată. Asupra situației autorului, respectiv necunoașterea conținutului actului nepublicat, depus ca probă în proces, urmează să se pronunțe instanța ce judecă fondul, acest control excedând competenței Curții Constituționale.

28. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, formulată din perspectiva neconstituționalității acestora, în măsura în care permit administrarea ca probă în proces a actelor afectate de inexistență prin raportare la dispozițiile art. 100 și art. 108 alin. (4) din Legea fundamentală, Curtea a reținut că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, textele constituționale de referință statuează cu privire la sancțiunea inexistenței decretelor emise de Președintele României, respectiv la sancțiunea inexistenței hotărârilor și ordonanțelor adoptate de Guvern în cazul nepublicării acestora în Monitorul Oficial al României. Curtea a reținut că sancțiunea inexistenței actului administrativ intervine atunci când acesta este lipsit de un element de fapt indispensabil, conform naturii sale. Curtea reține că nici în prezenta cauză actul căruia ar trebui să i se aplice sancțiunea inexistenței nu se subsumează categoriilor cuprinse în art. 100 și art. 108 alin. (4) din Legea fundamentală.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 258 din 27 aprilie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 18 iulie 2017.

29. Referitor la încălcarea cerințelor de claritate, precizie și previzibilitate a legii, respectiv a art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a reținut că depunerea la dosarul cauzei, în materialitatea lor, a actelor nepublicate de către autoritatea interesată, obligație ce derivă din textul de lege criticat, are doar semnificația administrării unei probe. Aprecierea probelor se face ulterior, în temeiul art. 264 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia instanța va examina probele administrate, pe fiecare în parte și pe toate în ansamblul lor, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței faptelor pentru a căror dovedire acestea au fost încuviințate. Cu acest prilej, ca și în precedent, Curtea constată că pronunțarea asupra excepției inexistenței actului nepublicat este o etapă ulterioară celei a administrării și aprecierii probelor, excepția inexistenței putând fi supusă aprecierii exclusive a instanței care judecă cauza, iar nu celei a Curții Constituționale care, așa cum s-a reținut la paragraful 27, se pronunță numai asupra constituționalității legilor și ordonanțelor.

30. Cât privește susținerea referitoare la încălcarea art. 16 și art. 20 din Legea fundamentală, ultimul raportat la „blocul convențional”, Curtea constată că nu sunt arătate motivele pe care se fundamentează această critică.

31. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, precum și a Legii nr. 213/2004 și a Legii nr. 319/2006, în ansamblul lor, Curtea reține că autorul excepției solicită constatarea neconstituționalității acestora „în măsura în care se înțelege că acestea dispun asupra posibilității de a reglementa drepturi și obligații ale polițiștilor, incluzând polițistul cu calitate de psiholog, cât și polițistul subiect al evaluării psihologice, în cadrul procedurii de evaluare psihologică prin ordin al ministrului afacerilor interne”.

32. Curtea reține că obiectul cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate îl constituie anularea Dispoziției de anulare a autorizației și de retragere a permisului de armă nr. 711973 din 8 mai 2015, dispoziție întemeiată pe prevederile art. 45 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, menționate în cuprinsul acesteia, potrivit cărora: „*anularea dreptului de port și folosire a armelor letale se dispune de către organele competente dacă titularul dreptului se află în una dintre următoarele situații: b) nu mai îndeplinește*

vreuna dintre condițiile prevăzute la art. 14 alin. (1)”, cu referire la art. 14 alin. (1) lit. f) din aceeași lege conform căruia „*nu prezintă pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor, conform datelor și informațiilor existente la organele competente*”. Curtea observă că dispoziția menționată a fost emisă în considerarea unor fapte săvârșite de autor și apreciate obiectiv de organul emitent al acesteia ca reprezentând pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor, conform datelor și informațiilor existente, în temeiul art. 45 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 295/2004, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 10 iunie 2014, fără a fi reținute ca temei actele normative criticate. Totodată, Curtea constată că obiectul procesului constă exclusiv în anularea dispoziției menționate, fără a antama aspecte privind statutul polițistului, astfel încât excepția va fi respinsă ca inadmisibilă, neavând legătură cu soluționarea cauzei.

33. De asemenea, Curtea mai constată că excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 213/2004 și a Legii nr. 319/2006 este formulată cu privire la actele normative în ansamblul lor, fără a fi identificate prevederile care ar putea avea legătură cu soluționarea cauzei. Or, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 570 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 945 din 23 decembrie 2014, paragraful 18, aceasta nu se poate substitui autorului excepției de neconstituționalitate sau instanței de judecată în indicarea textelor de lege relevante, din perspectiva îndeplinirii condiției legăturii cu cauza, întrucât acest lucru ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți*”.

34. Prin urmare, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, precum și a Legii nr. 213/2004 și a Legii nr. 319/2006.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Adrian Cocoș în Dosarul nr. 24.923/3/2015 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 252 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, precum și a Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România și a Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, în ansamblul lor, excepție ridicată de același autor, în același dosar, al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 473

din 27 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale cu raportare la dispozițiile art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, precum și ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea-Stefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale cu raportare la dispozițiile art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, precum și ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Stoia Călin Mihai în Dosarul nr. 4.846/117/2015/a1 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.054D/2016.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Sergiu Bogdan, cu delegație depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care arată că, în materia măsurilor de supraveghere tehnică, trebuie să se analizeze în ce măsură echilibrul între dreptul la viață privată și interesul public este respectat. Plecând de la situația de fapt din dosarul de fond, arată că dispozițiile de lege criticate permit folosirea unor probe obținute prin măsuri de supraveghere tehnică în alt dosar decât cel în care acestea au fost dispuse. În continuare susține că, în materia supusă controlului de constituționalitate, există un control *a priori* și un control *a posteriori* dispunerii măsurilor de supraveghere tehnică, dispozițiile de lege care le reglementează trebuind, pentru a fi respectate garanțiile dreptului la viață privată, să fie clare și previzibile. Astfel, folosirea unor probe obținute prin măsuri de supraveghere tehnică în alt dosar decât cel în care acestea au fost dispuse este condiționată doar de necesitatea existenței unei infracțiuni dintre cele enumerate la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală. În continuare, avocatul autorului excepției expune elemente de drept comparat, făcând referire la art. 270 din Codul de procedură penală italian și la jurisprudența Curții Constituționale din Italia. În concluzie solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, dispozițiile criticate contravenind prevederilor art. 1 alin. (3), art. 26, art. 28 și art. 53 din Constituție.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. În acest sens arată că se pornește de la o premisă falsă, aceea a lipsei unui control judecătoresc atât *a priori*, cât și *a posteriori*. În acest context susține că interceptarea are loc, întotdeauna, în baza unei autorizări a judecătorului. Împrejurarea că, în urma unei

convorbiri autorizate legal, rezultă săvârșirea unor fapte penale de către un terț, fapt ce determină folosirea acestor interceptări în cauza ce îl vizează pe acesta din urmă, nu este de natură să atragă un caracter nelegal al probelor astfel obținute sau să atribuie un caracter arbitrar demersului organului judiciar. Totodată există și un control *a posteriori*, înregistrările putând fi contestate ulterior de către terț în procedura de cameră preliminară. Aceste aspecte au mai fost analizate de instanța de contencios constituțional, care, prin Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, a constatat că dispozițiile criticate nu încalcă prevederile art. 26 și art. 28 din Constituție și nici pe cele ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală solicită respingerea, ca inadmisibilă, apreciind că acestea nu au incidență în cauză.

5. Având cuvântul în replică, avocatul autorului excepției arată că, spre deosebire de situația reținută în Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, în cauza de față autorul excepției nu avea calitatea de terț, ci de suspect.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 9 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.846/117/2015/a1, **Curtea de Apel Cluj - Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale cu raportare la dispozițiile art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, precum și a celor ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Stoia Călin Mihai, cu ocazia soluționării contestației formulate împotriva încheierii penale pronunțate de Tribunalul Cluj privind soluționarea cauzei având ca obiect cererile și excepțiile formulate de inculpat cu privire la legalitatea sesizării instanței.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că nu doar colectarea de informații din sfera vieții private a unei persoane reprezintă o ingerință în viața privată a acesteia, ci și stocarea ori utilizarea informațiilor obținute pot aduce atingere acestui drept. Pentru ca ingerința în viața privată a unei persoane să fie conformă art. 8 din Convenție este necesar ca intruziunea să fie „în conformitate cu legea”. Această condiție nu implică doar necesitatea existenței unui cadru normativ în dreptul intern, ci impune condiția ca legea respectivă să nu sufere sub aspectul calității, oferind suficiente garanții susceptibile să ofere o protecție adecvată împotriva comportamentului arbitrar al statului. În acest context arată că dreptul intern a permis și permite, în continuare, preluarea și utilizarea unor mijloace de probă — constând în redări ale unor convorbiri telefonice interceptate și înregistrate — dintr-un dosar penal în altul, fără a exista un control jurisdicțional *a priori* în acest sens. Astfel, folosirea convorbirilor telefonice într-o altă

cauză decât cea în care a fost dispusă interceptarea se realizează prin simpla dispoziție a organului de urmărire penală, fără verificarea legalității și proporționalității acestui lucru de către un judecător de drepturi și libertăți. Autorul excepției apreciază că, din perspectiva prevederilor art. 8 din Convenție și celor ale art. 26 și art. 28 din Constituție, nu există suficiente garanții pentru a oferi o protecție adecvată împotriva arbitrarului.

8. În continuare arată că o altă condiție ce trebuie îndeplinită este aceea ca ingerința să urmărească un scop legitim și să fie necesară într-un stat democratic, aspecte ce se circumscriu într-un examen al proporționalității măsurii respective. Astfel, posibilitatea utilizării unor interceptări în alte dosare, decât cel în care a fost dispusă măsura, în lipsa unui control jurisdicțional al proporționalității acestei utilizări determină neglijarea garanțiilor ce trebuie să stea la baza unui stat de drept. Totodată, autorul excepției arată că dispozițiile criticate nu clarifică în ce măsură procurorul care efectuează ori supraveghează urmărirea penală în cauza din care sunt preluate aceste probe se poate împotrivi ori este obligat să transmită aceste probe atunci când există o solicitare în acest sens. De asemenea, textul criticat este deficitar și în ceea ce privește procedura de urmat în cazul descris, ceea ce presupune o lipsă de claritate și previzibilitate a acestuia. În continuare, autorul excepției expune elemente de drept comparat, făcând referire la art. 270 din Codul de procedură penală italian și la jurisprudența Curții Constituționale din Italia.

9. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Procedura de autorizare a interceptărilor convorbirilor telefonice reglementată în Codul de procedură penală conferă suficiente garanții, prin reglementarea condițiilor de emisie a autorizației, a stabilirii persoanelor care sunt supuse interceptării, a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unei durate limitate, a certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării acestora. Dispozițiile constituționale și convenționale recunosc legitimitatea unor restrângeri ale exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, dacă acestea se fac prin lege și în vederea apărării unor valori sociale importante, precum desfășurarea anchetei penale.

10. În continuare, instanța de judecată arată că, prin Hotărârea din 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României*, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, instanța de la Strasbourg a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Utilizarea probelor obținute în aceste condiții, chiar în alt dosar, nu se face în mod arbitrar, ci prin respectarea tuturor dispozițiilor legale, asigurându-se suficiente garanții pentru respectarea dreptului la un proces echitabil al inculpatului, prin posibilitatea de contestare a acestora, dar și prin folosirea în proces coroborate cu alte mijloace de probă.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** arată că dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, care stabilesc în ce condiții datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică pot fi folosite și în altă cauză penală, sunt conforme cu prevederile art. 53 din Constituție, câtă vreme restrângerea unor drepturi prevăzute de Constituție se realizează în condițiile legii, fiind supusă unor

condiționări, care se aplică fără discriminări și fără a aduce atingere respectivelor drepturi.

13. În ceea ce privește dispozițiile art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, Guvernul arată că acestea se referă la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare. Aceste dispoziții au mai fost supuse controlului Curții Constituționale, prin raportare la critici similare, prin Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, Curtea Constituțională respingând excepția de neconstituționalitate. Apreciază că inclusiv Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate, prin Hotărârea din 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României*. Așa fiind, Guvernul apreciază că dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale cu raportare la dispozițiile art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, precum și ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală. Legea nr. 255/2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013: „*Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege.*”;

— Art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968: „*Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91¹ alin. 1 și 2.*”;

— Art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală: „*Datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea ori săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2).*”

17. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept, art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, art. 28 referitor la secretul corespondenței și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea sunt invocate prevederile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968 din

perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, Curtea a statuat că dreptul referitor la secretul corespondenței nu este absolut, putând fi restrâns din rațiuni impuse într-o societate democratică de necesitatea protejării securității naționale, desfășurării instrucției penale, prevenirii acestora din urmă și alte asemenea imperative publice. Potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție, „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme [...] și sunt garantate*”. Apărarea eficientă a tuturor acestor valori presupune, în unele cazuri și în condiții rigurose reglementate, restrângerea exercițiului chiar și al unor drepturi și libertăți fundamentale.

19. Interceptarea și înregistrarea unor convorbiri sau înregistrarea unor imagini fără acordul persoanei vizate constituie, într-adevăr, o restrângere a exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, precum și a exercițiului dreptului la inviolabilitatea secretului convorbirilor și al celorlalte mijloace legale de comunicare, drepturi fundamentale consacrate prin art. 26 alin. (1) și art. 28 din Constituție. Pe de altă parte, însăși Constituția prevede la art. 53 posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale, în cazuri și în condiții limitativ și precis determinate. Sub acest aspect, respectarea condițiilor stabilite de Constituție pentru restrângerea exercițiului drepturilor consacrate prin art. 26 alin. (1) și art. 28, precum și asigurarea garanțiilor împotriva unor îngădiri abuzive ale exercițiului drepturilor respective rezultă din analiza redactării textelor de lege criticate. Astfel, condiția restrângerii exercițiului dreptului „numai prin lege” se reflectă prin faptul reglementării acesteia, în detaliu, prin secțiunea V¹ a titlului III din Codul de procedură penală din 1968, care, ca natură juridică, este o lege.

20. Condiția ca restrângerea exercițiului dreptului să fie impusă pentru „desfășurarea instrucției penale” este îndeplinită prin indicarea, în alin. 1 al art. 91¹ din Codul de procedură penală din 1968, a cerinței ca autorizarea înregistrării convorbirilor să se facă numai „dacă sunt date sau indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se face din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată”.

21. Condiția proporționalității este în mod evident îndeplinită, dacă se are în vedere importanța valorilor apărute împotriva infracțiunilor, iar faptul că însăși existența dreptului sau a libertății nu este atinsă rezultă din dispozițiile alin. 2 al art. 91¹ din Codul de procedură penală din 1968, potrivit cărora restrângerea nu poate fi decât vremelnică, autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor acordându-se doar pentru cel mult 30 de zile, cu posibilitatea eventualei prelungiri pentru motive temeinic justificate (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 21 din 3 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 17 aprilie 2000).

22. De aceea, legiuitorul ordinar a reglementat în detaliu, în secțiunea V¹ din Codul de procedură penală din 1968, procedura referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video. Dacă în varianta codului existentă anterior apariției Legii nr. 281/2003 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, procedura era sumar prevăzută, înregistrările audio sau video putând fi efectuate cu autorizarea prealabilă a procurorului desemnat, cu condiția existenței unor indicii temeinice privind pregătirea ori săvârșirea unei infracțiuni, în prezent, o astfel de interceptare sau înregistrare a convorbirilor ori comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea

procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege. Astfel, Legea nr. 281/2003, Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi și Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor au contribuit rând pe rând la instituirea unor proceduri de natură să confere un plus de garanții împotriva arbitrarului organelor de anchetă.

23. De asemenea, potrivit art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, „*Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91¹ alin. 1 și 2*”. Opinia autorului potrivit căreia folosirea unor astfel de interceptări ca mijloace de probă într-o altă cauză penală și care vor fi opuse interlocutorului îl lipsesc pe acesta din urmă de garanțiile specifice procedurii câtă vreme, pentru sine ori pentru postul său telefonic nu fusese obținută vreă autorizatie, nu poate fi primită, deoarece mijloacele de probă în discuție au fost obținute legal. Împrejurarea că pot fi folosite într-o altă cauză nu conferă acestor probe caracter ilegal ori arbitrar, partea interesată putând contesta veridicitatea ori solicițarea expertizării lor.

24. De aceea, toate tipurile de înregistrări efectuate de părți sau de alte persoane pot constitui mijloace de probă numai în cazul în care privesc propriile convorbiri ori alte comunicări pe care le-au purtat cu terții. În plus, orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă, dacă nu sunt interzise de lege. Folosirea unor astfel de înregistrări ca mijloc de probă într-un proces penal este în concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție, care recunosc legitimitatea unor restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți, inclusiv ale exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, dacă acestea se fac prin lege și în vederea apărării unor valori sociale importante, precum desfășurarea instrucției penale sau prevenirea faptelor penale.

25. În sfârșit, cât privește invocarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv paragraful 26 al Hotărârii din 24 aprilie 1990, pronunțate în Cauza *Kruslin împotriva Franței*, se constată că autorul excepției nu a ținut seama de circumstanțele avute în vedere de instanța europeană la momentul pronunțării, deoarece, așa cum se arată în paragrafele 32—36 ale aceleiași cauze, Curtea de la Strasbourg nu a fost convinsă dacă ingerința a fost efectuată „în conformitate cu legea” relevantă în vigoare în momentul respectiv. Acolo, atingerea adusă vieții private prin formele de interceptare prevăzute de sistemul normativ francez nu se bazează pe o „lege” precisă care să conțină reguli clare și detaliate pe această temă.

26. Aceeași a fost și situația în cazul Hotărârii din 30 iulie 1998, pronunțată în Cauza *Valenzuela Contreras împotriva Spaniei*, deoarece violarea art. 8 din Convenție a fost evidentă prin aceea că, la momentul analizei, legislația spaniolă nu a indicat cu suficientă claritate gradul de apreciere de care pot dispune autoritățile. Astfel, nu a fost respectată cerința referitoare la previzibilitatea legii, precum și la existența unor garanții detaliate care implică luarea și exercitarea unei măsuri de monitorizare (a se vedea paragraful 60 și paragraful 61 al aceleiași hotărâri). Or, așa cum s-a arătat mai sus, dispozițiile criticate din Codul de procedură penală român din 1968 respectă pe deplin aceste exigențe, motiv pentru care prezenta excepție de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca neîntemeiată. Neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

27. În ceea ce privește dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, Curtea observă că acestea au un conținut identic cu cele ale art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, astfel că cele anterior reținute sunt valabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală.

28. În ceea ce privește dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, Curtea reține că acestea reprezintă norme tranzitorii, adoptate de legiuitor în contextul situațiilor tranzitorii determinate de apariția noii legislații procesual penale. Aceste dispoziții reprezintă o consacrare a principiului *tempus regit actum*, principiu cu aplicare generală în privința normelor juridice de procedură penală, materie în care se are în vedere întotdeauna legea în vigoare în momentul efectuării actului procesual. Principiul activității legii procesual penale este de strictă aplicare, el implicând, pe de-o parte, atât efectuarea actelor de procedură în conformitate cu legea în vigoare, cât și

recunoașterea ca valabile a actelor procedurale efectuate anterior intrării în vigoare a noii legi.

29. Curtea a reținut în jurisprudența sa că normele procesual penale sunt guvernate de principiul aplicării imediate, acestea vizând atât cauzele în curs de urmărire penală, cât și cele aflate în etapa judecătii. De altfel, acest aspect a fost statuat și de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragraful 110, prin care instanța europeană a arătat că dispozițiile art. 7 – „Nicio pedeapsă fără lege” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt aplicabile doar în privința normelor penale de incriminare și a celor care prevăd pedepse, în domeniul procesual fiind aplicabil principiul *tempus regit actum* (Decizia nr. 24 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 7 aprilie 2015, paragraful 24). Astfel, Curtea apreciază că dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 sunt constituționale.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Stoia Călin Mihai în Dosarul nr. 4.846/117/2015/a1 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale cu raportare la dispozițiile art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, precum și a celor ale art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 27 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 594

din 26 septembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Bella Muradyan în Dosarul nr. 5.152/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.175D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită

respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere că susținerile autoarei excepției se referă la neprevăderea personalului clerical în categoriile de persoane străine care nu au nevoie de aviz pentru angajare în România, ceea ce, în opinia sa, nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 5.152/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Bella Muradyan într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unei decizii de returnare de pe teritoriul României, emise de Inspectoratul General pentru Imigrări.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că instituirea unei vize de angajare a personalului clerical ori a personalului asimilat acestuia din interiorul cultelor constituie o încălcare a principiului constituțional al libertății și autonomiei cultelor, astfel cum acesta a fost recunoscut prin prevederile art. 29 din Constituție. Activitatea religioasă îndeplinită de membrii clerului ori de către personalul asimilat nu face obiectul reglementării Ordonanței Guvernului nr. 25/2014, întrucât în domeniul activității religioase — autonome față de stat — nu se poate vorbi de o reglementare statală, după cum nu se poate vorbi de o piață concurențială liberă a clerului și personalului asimilat acestuia.

6. Nemenționarea în rândul excepțiilor prevăzute la art. 3 alin. (2) din ordonanță a membrilor clerului și persoanelor asimilate care desfășoară activități religioase nu constituie o omisiune a legiuitorului, ci o înfrângere a principiului egalității recunoscut și de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 640 din 10 iunie 2008, potrivit căruia la situații identice se aplică același tratament, iar la situații diferite tratament diferit. Arată că, prin decizia menționată, Curtea a reținut că personalul clerical se supune normelor juridice și canonice speciale, iar cetățenii laici normelor juridice cu caracter general de aplicabilitate.

7. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autoarea acesteia nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci, în realitate, solicită completarea dispozițiilor legale criticate, în sensul includerii în cadrul excepțiilor prevăzute de art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 a membrilor clerului și a persoanelor asimilate acestuia care desfășoară activități religioase.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 3 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 30 august 2014, aprobată prin Legea nr. 14/2016, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut: „(1) *Străinii cu ședere legală pe teritoriul României pot fi încadrați în muncă în baza avizului de angajare obținut de angajatori în condițiile prezentei ordonanțe.*

(2) *Prin excepție de la alin. (1), nu este necesară obținerea avizului de angajare pentru încadrarea în muncă pe teritoriul României a străinilor din următoarele categorii:*

a) *străinii al căror acces liber pe piața muncii din România este stabilit prin tratate încheiate de România cu alte state;*

b) *străinii care urmează să desfășoare activități didactice, științifice sau alte categorii de activități specifice cu caracter temporar în instituții de profil acreditate ori autorizate provizoriu din România, în baza unor acorduri bilaterale sau ca titulari ai unui drept de ședere temporară pentru desfășurarea de activități de cercetare științifică, și personalul cu calificare specială, în baza ordinului ministrului educației naționale, precum și străinii care desfășoară activități artistice în instituții de cultură din România, în baza ordinului ministrului culturii;*

c) *străinii care urmează să desfășoare pe teritoriul României activități temporare solicitate de ministere ori de alte organe ale administrației publice centrale sau locale ori de autorități administrative autonome;*

d) *străinii care sunt numiți la conducerea unei filiale, reprezentanțe sau sucursale de pe teritoriul României a unei companii care are sediul în străinătate, în conformitate cu actele prevăzute de legislația română care fac dovada în acest sens;*

e) *străinii titulari ai dreptului de ședere pe termen lung pe teritoriul României;*

f) *străinii titulari ai dreptului de ședere temporară pentru reîntregirea familiei în calitate de membri de familie ai unui cetățean român;*

g) *străinii titulari ai dreptului de ședere temporară pentru studii;*

h) *străinii titulari ai dreptului de ședere temporară acordat potrivit prevederilor art. 130 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare;*

i) *străinii, posesori ai unui permis de ședere temporară valabil, acordat în scopul reîntregirii familiei, care au beneficiat anterior de un drept de ședere pe teritoriul României în calitate de membri de familie ai unui cetățean român și care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 64 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare;*

j) *străinii care au dobândit o formă de protecție în România;*

k) *solicitanții de azil de la data la care au dreptul de a primi acces la piața forței de muncă potrivit Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare, dacă se mai află în procedura de determinare a unei forme de protecție;*

l) *străinii tolerați, pe perioada cât li s-a acordat tolerarea rămânerii pe teritoriul României;*

m) *străinii titulari ai dreptului de ședere temporară în scop de muncă, încadrați în muncă pe teritoriul României cu contract individual de muncă cu normă întreagă, pentru încadrarea în muncă la un alt angajator, cu contract individual de muncă cu timp parțial;*”.

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 29 privind libertatea conștiinței, în componenta sa referitoare la libertatea și autonomia cultelor.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 instituie, ca regulă generală, obligativitatea obținerii de către angajator a avizului de angajare pentru încadrarea în muncă a străinilor cu drept de ședere legală pe teritoriul României, iar alin. (2) al aceluiași articol stabilește în mod expres situațiile limitative în care străinii pot fi încadrați în muncă fără aviz de angajare.

15. Astfel cum rezultă din actele dosarului, autoarei excepției de neconstituționalitate i s-a eliberat un permis de ședere în scop de activități religioase și, totodată, a încheiat, în temeiul Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, un contract de muncă cu Arhiepiscopia Bisericii Armene din România.

16. Curtea observă că autoarea excepției de neconstituționalitate este nemulțumită de faptul că Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 se aplică în cazul activității religioase îndeplinite de membrii clerului ori de personalul asimilat acestuia. Or, din perspectiva aplicabilității actului normativ la situația membrilor clerului ori personalului asimilat, critica de neconstituționalitate vizează, în realitate, probleme de fond ale cauzei, instanța de judecată fiind cea care verifică temeiul emiterii deciziei administrative de returnare, aplicând și interpretând textele de lege la situația de fapt dată, stabilind în concret scopul șederii pe teritoriul României a persoanei în

cauză, ceea ce nu poate constitui premisa invocării neconstituționalității aceluia text. O astfel de critică nu poate fi reținută, deoarece neconstituționalitatea unei reglementări constituie o stare intrinsecă a acesteia, fiind dedusă exclusiv din relația de contrarietate a textului legal supus controlului față de normele și principiile fundamentale invocate, și nu dintr-o situație nefavorabilă unei părți sau alteia dintr-un proces.

17. Autoarea excepției de neconstituționalitate mai susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare principiului autonomiei religioase, consacrat de art. 29 din Constituție, în măsura în care nu rețin situația de excepție în care se află cultele religioase. Or, această susținere nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, în realitate, urmărindu-se completarea dispozițiilor criticate, în sensul includerii în cadrul excepțiilor prevăzute de art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 a membrilor clerului și a persoanelor asimilate acestuia care desfășoară activități religioase.

18. Însă, Curtea Constituțională nu este competentă să complinească omisiunile legislative, întrucât, potrivit dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

19. În continuare, Curtea observă, în ceea ce privește Decizia nr. 640 din 10 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 4 iulie 2008, invocată în susținerea excepției de neconstituționalitate, că aceasta se referă la disciplina muncii desfășurate în cadrul cultelor religioase și ingerința statului în măsurile dispuse de cultele religioase privind răspunderea angajaților pentru activitatea desfășurată. Prin decizia menționată, Curtea a reținut că disciplina internă a unui cult este reglementată prin acte juridice specifice, adecvate desăvârșirii rolului spiritual, cu respectarea drepturilor fundamentale ale omului. Având în vedere că statul nu exercită funcții publice și în domeniul activității interne a cultelor religioase, normele juridice emise de stat cu privire la disciplina muncii nu sunt aplicabile și personalului cultelor religioase.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Bella Muradyan în Dosarul nr. 5.152/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 608

din 28 septembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ionuț-Cătălin Tună, prin mandatar Ion Bănică, în Dosarul nr. 8.208/94/2016 al Judecătoriei Buftea — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.579D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, motivat de împrejurarea că încheierea de sesizare a Curții Constituționale este parțial ilizibilă și că nu au fost depuse la dosar toate documentele pe care se sprijină excepția. A atașat la cerere documentele invocate.

4. Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de acordare a unui nou termen de judecată, motivat de faptul că toate aceste aspecte puteau fi remediate de la data sesizării Curții Constituționale, respectiv 8 septembrie 2016, și până în prezent.

5. Curtea, deliberând, în temeiul art. 222 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, respinge cererea formulată.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, deoarece dreptul de a conduce un autovehicul pe drumurile publice nu este un drept fundamental. De asemenea apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală este inadmisibilă, întrucât autorul excepției tinde la modificarea textului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea nr. 589 din 8 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 8.208/94/2016, **Judecătoria Buftea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Ionuț-

Cătălin Tună, prin mandatar Ion Bănică, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva ordonanței procurorului prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de prelungire a dreptului de circulație pe drumurile publice pe o perioadă de 30 de zile, în condițiile legii.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul respectării Constituției, a supremației sale și a legilor. Astfel, autorul este nemulțumit de împrejurarea că, deși i s-a reținut permisul de conducere pe drumurile publice întrucât a condus sub influența băuturilor alcoolice, procurorul refuză să dispună în condițiile textului criticat prelungirea dreptului de circulație, motivat de împrejurarea că dovada sa de reținere a permisului a fost dată fără drept de circulație. Or, dacă legiuitorul ar fi dorit să impună acest lucru, ar fi făcut o mențiune expresă în textul criticat, așa cum era în redactarea anterioară modificării prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2008. Prin această modalitate de interpretare a dispozițiilor legale contestate, interdicția dreptului de a conduce este o măsură tehnico-administrativă nedeterminată în timp și este impusă până la soluționarea cauzei penale.

9. De asemenea susține că prevederile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală afectează dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție. Astfel, cererile prin care a solicitat prelungirea dreptului de circulație formulate în baza art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au fost respinse ca inadmisibile atât de către parchet, cât și de către instanța de judecată, rămânând valabilă o sancțiune aplicată de un organ administrativ, respectiv Poliția județului Ilfov, care nu a putut fi supusă controlului unui judecător.

10. **Judecătoria Buftea — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, dispozițiile art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prevăd în mod clar situațiile în care titularul poate solicita prelungirea dreptului de circulație [de fapt, prin coroborarea cu alin. (3) ce prevede situațiile în care dovada de circulație se eliberează fără drept de circulație, situații evaluate în mod obiectiv prin enumerarea infracțiunilor]. De altfel, aceste prevederi au mai constituit obiectul controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională respingând prin mai multe decizii excepțiile astfel ridicate.

11. Cu privire la dispozițiile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța de judecată susține că excepția este de asemenea neîntemeiată, deoarece posibilitatea formulării plângerii împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta constituie o garanție procesuală, iar rămânerea definitivă a soluției dispuse de procurorul ierarhic superior are ca scop asigurarea celerității soluționării cauzelor penale, nereprezentând un impediment în calea liberului acces la justiție și a dreptului la un recurs efectiv. În fața de urmărire penală, legiuitorul poate opta atât pentru instituirea, cât și pentru diminuarea unor garanții procesuale, cu condiția ca actele organelor de urmărire penală să poată fi supuse controlului instanței de judecată. Dreptul de acces la instanță este

satisfăcut prin aceea că soluțiile procurorului și ale procurorului ierarhic superior vor fi supuse controlului instanței de judecată la finalizarea cercetărilor.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este inadmisibilă, deoarece criticile formulate vizează modul în care organul judiciar a interpretat și aplicat legea în cauza respectivă.

14. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, Guvernul apreciază că este neîntemeiată, deoarece faptul că soluția dispusă asupra plângerii procurorului ierarhic superior nu poate fi contestată la instanță în faza de urmărire penală nu aduce atingere art. 21 din Constituție, întrucât, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, „posibilitatea formulării plângerii împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta la procurorul ierarhic superior constituie o garanție procesuală, iar rămânerea definitivă a soluției dispuse de procurorul ierarhic superior are ca scop asigurarea celerității soluționării cauzelor penale, nereprezentând un impediment în calea liberului acces la justiție și a dreptului la un recurs efectiv” (a se vedea Decizia nr. 398 din 28 mai 2015, paragraful 16).

15. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, documentele depuse de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 340 alin. (1) cu denumirea marginală *Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau neprimire în judecată* din Codul de procedură penală și ale art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, aprobată prin Legea nr. 49/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 20 martie 2006, cu modificările și completările ulterioare. Prevederile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală: „(1) *Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.*”

— Art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „(6) *La cererea titularului permisului de conducere reținut în condițiile alin. (1) lit. b) sau ale alin. (4), procurorul care efectuează urmărirea penală sau exercită supravegherea cercetării penale ori, în faza de judecată, instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei poate dispune prelungirea dreptului de circulație, cu câte cel mult 30 de zile, până la dispunerea neîncheierii urmăririi penale, scoaterii de sub*

urmărire penală ori încetării urmăririi penale sau, după caz, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Modul de soluționare a cererii de prelungire a dreptului de circulație se comunică și șefului poliției rutiere pe raza căreia s-a comis fapta.”

19. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și ale art. 21 alin. (3) referitor la accesul liber la justiție.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea constată că dosarul în care aceasta a fost invocată vizează procedura reglementată de art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prin care s-a solicitat procurorului, în cadrul unui dosar penal în care se fac cercetări pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui autovehicul sub influența alcoolului, prevăzută de art. 336 din Codul penal, prelungirea dreptului de circulație pe drumurile publice. Așa fiind, în cazul în care, cu prilejul acestei proceduri, au fost afectate drepturi sau interese legitime ale anumitor persoane, acestea vor fi supuse controlului instanței de judecată numai după pronunțarea unei soluții în cauză (renunțare la urmărire penală, clasare sau rechizitoriu).

21. Ca atare, prevederile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală nu sunt incidente în cauză, întrucât vizează procedura de soluționare a plângerilor formulate împotriva soluției de clasare, dispuse prin ordonanță sau rechizitoriu, și nicidecum procedura de prelungire a dreptului de circulație. De asemenea, autorul excepției tinde prin aceasta la modificarea dispozițiilor legale criticate, în așa fel încât ivirea unei atare cereri, de prelungire a dreptului de circulație, să fie considerată nu doar o chestiune incidentală, premergătoare în cadrul procesului penal, ci una a cărei soluționare vizează însuși fondul cauzei. Prin urmare, potrivit art. 29 alin. (1) și art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, întrucât, pe de o parte, nu au legătură cu soluționarea cauzei, deoarece „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...] și, pe de altă parte, „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

22. Practic, autorul excepției a sesizat judecătorul de cameră preliminară cu privire la o procedură inexistentă, întrucât, așa cum s-a arătat, sediul materiei ține de suspendarea permisului de conducere, dovada înlocuitoare a acestuia cu sau fără drept de circulație și de rolul procurorului și al instanței de judecată — în funcție de faza în care se află cauza penală — de a dispune asupra prelungirii dreptului de circulație și îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea constată că autorul acesteia susține că textul nu respectă cerințele de calitate și previzibilitate și că acest fapt a fost de natură să conducă la o interpretare necorespunzătoare cu privire la exercitarea drepturilor sale civile.

24. O astfel de critică nu poate fi primită, deoarece prevederile legale criticate vor fi interpretate în mod sistematic prin trimitere la alin. (1) lit. b) și alin. (3) al aceluiași articol.

25. Astfel, art. 111 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 **reglementează cu privire la obligativitatea reținerii permisului de conducere, iar alin. (3) enumeră cazurile în care dovada înlocuitoare a permisului de conducere se eliberează fără drept de circulație.** Prin urmare, în aceste cazuri nu se poate dispune, în condițiile

textului criticat, prelungirea dreptului de circulație. O asemenea dispoziție este suficient de clară, nefiind susceptibilă de interpretări contradictorii, și dă eficiență rolului legiuitorului de a reglementa cu privire la normele de circulație pe drumurile publice în considerarea asigurării desfășurării fluente și în siguranță a circulației, precum și pentru ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public. Practic, dovada înlocuitoare a permisului de conducere se eliberează fără drept de circulație în cazul în care a fost săvârșită vreuna dintre infracțiunile prevăzute de art. 334 alin. (2) și (4) din Codul penal referitor la punerea în circulație a unui autovehicul cu număr fals de înmatriculare sau cu număr retras sau a unui autovehicul înmatriculat în alt stat care nu are drept de circulație în România, de art. 335 alin. (2) din Codul penal referitor la conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană al cărei permis de conducere este necorespunzător categoriei ori al cărei permis i-a fost retras sau anulat ori căreia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendată, de art. 336 din Codul penal referitor la conducerea pe drumurile publice sub influența alcoolului sau a altor substanțe, de art. 337 din Codul penal referitor la refuzul sau sustragerea de la prelevarea de mostre biologice, de art. 338 alin. (1) din Codul penal referitor la părăsirea locului accidentului fără încuviințarea poliției sau a procurorului de către conducătorul vehiculului sau de către instructorul auto aflat în procesul de instruire ori de către examinatorul autorității competente aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, implicat într-un accident de circulație, și al art. 339 alin. (2)—(4) din Codul penal referitor la participarea la întreceri neautorizate pe drumurile publice, la așezarea de obstacole care împiedică sau îngreunează circulația, dacă se pune în pericol siguranța circulației ori se aduce atingere dreptului la liberă circulație a celorlalți participanți la trafic și la lăsarea fără supraveghere pe partea carosabilă a unui vehicul care transportă produse sau substanțe periculoase, sau în cazurile prevăzute de art. 111 alin. (1) lit. a) și d) referitor la cumularea a cel puțin 15 puncte de penalizare și la situația în care titularul permisului a fost declarat inapt pentru a conduce autovehicule, tractoare agricole sau forestiere ori tramvaie și art. 102 alin. (3) lit. a) și c) referitor la conducerea sub influența băuturilor alcoolice, dacă fapta nu constituie, potrivit legii, infracțiune și la situația în care conducătorul auto nu a oprit la trecerea la nivel cu calea ferată când barierele sau semibarrierele sunt coborâte ori în curs de coborâre sau când semnalele cu lumini roșii și/sau

sonore sunt în funcțiune, toate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Prin urmare, legiuitorul nu a făcut altceva decât să identifice din toată gama de încălcări ale normelor legale pe acelea care au o gravitate sporită și, ca o consecință directă a acestei rațiuni, a dispus cu privire la imposibilitatea eliberării vreunei dovezi cu drept de circulație. Aceasta nu are semnificația vreunei afectări a drepturilor și libertăților fundamentale, întrucât ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului reprezintă deziderate unanim acceptate. De altfel, dreptul de a conduce pe drumurile publice nu reprezintă un drept fundamental.

26. Prin urmare, nu poate fi primită critica autorului potrivit căreia dispozițiile art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu respectă cerințele de calitate a legilor, deoarece, așa cum s-a arătat, aplicabilitatea acestui text ce ține de posibilitatea prelungirii dreptului de a conduce are în vedere numai cazul în care a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 334 alin. (1) și (3) din Codul penal referitor la punerea în circulație a unui autovehicul sau tramvai neînmatriculat sau neînregistrat și la tractarea unei remorci neînmatriculate sau neînregistrate ori cu număr fals de înmatriculare sau neînregistrare și cazul în care conducătorul implicat într-un accident de circulație din care a rezultat uciderea sau vătămarea corporală a unei persoane a încălcat o regulă de circulație, alta/altele decât cele prevăzute în art. 102 alin. (3) lit. a) și c) anterior menționat din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

27. Așa fiind, legiuitorul, în acord cu art. 53 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, a utilizat gruparea dispozițiilor de fond referitoare la eliberarea dovezii cu drept sau nu de circulație într-o ordine logică a desfășurării activității reglementate și s-a asigurat că aceste prevederi de drept material le preced pe cele de ordin procedural referitoare la posibilitatea prelungirii dreptului de circulație.

28. În concluzie, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este neîntemeiată.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț-Cătălin Tună, prin mandatar Ion Bănică, în Dosarul nr. 8.208/94/2016 al Judecătorei Bufta — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor, în același dosar, al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Bufta — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 28 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea
locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii
concrete a sporului pentru condiții de muncă grele,
vătămătoare sau periculoase, precum și a condițiilor
de acordare a acestuia pentru familia ocupațională
de funcții bugetare „Diplomație”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 23 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Diplomație”, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
p. Ministrul economiei,
Petre Iulian Nicolescu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa
Ministrul pentru românii de
pretutindeni,
Andreea Păstîrnac

București, 29 noiembrie 2017.
Nr. 863.

ANEXĂ

REGULAMENT-CADRU

**privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului
pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, precum și a condițiilor de acordare a acestuia
pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Diplomație”**

Art. 1. — Prezentul regulament-cadru stabilește locurile de muncă, categoriile de personal și mărirea concretă a sporului în raport cu condițiile în care se desfășoară activitatea, precum și condițiile de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Diplomație”, conform prevederilor art. 23 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Art. 2. — (1) Locurile de muncă în condiții normale sunt acele locuri de muncă astfel cum sunt acestea definite la art. 5 lit. k) din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, cu modificările ulterioare, la care, în urma efectuării determinărilor sau, după caz, expertizărilor de specialitate de către autoritățile abilitate în acest sens, nu sunt constatate condiții de muncă deosebite — grele, vătămătoare sau periculoase.

(2) Locurile de muncă pentru care se acordă sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase se aprobă de către ordonatorii de credite, prin ordin sau, după caz, decizie a conducătorului instituției, în limita prevederilor prezentului regulament-cadru, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare emise de către autoritățile abilitate în acest sens.

Art. 3. — (1) Buletinele de determinare sau, după caz, expertizare prevăzute la art. 2 alin. (2) se refac ori de câte ori intervin modificări semnificative în ceea ce privește tehnologia, echipamentele de muncă, amenajarea locurilor de muncă, dar nu mai târziu de 24 de luni de la data emiterii.

(2) Buletinele de determinare sau, după caz, expertizare prevăzute la art. 2 alin. (2) se comunică, la cerere, Inspecției Muncii, care analizează măsurile propuse și/sau implementate

pentru normalizarea condițiilor de muncă, urmând a lua deciziile ce se impun conform cadrului normativ în vigoare.

Art. 4. — Categoriile de personal care pot beneficia de sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase în condițiile prezentului regulament-cadru sunt:

- a) membrii Corpului diplomatic și consular al României;
- b) personalul care ocupă funcții de execuție specifice Ministerului Afacerilor Externe;
- c) celelalte categorii de personal salariat din Ministerul Afacerilor Externe;

d) personalul din cadrul Institutului Cultural Român, care ocupă și exercită funcțiile prevăzute în cap. VII din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017;

e) personalul salariat din Ministerul pentru Românii de Pretutindeni și din instituțiile subordonate acestuia;

f) personalul încadrat pe funcții specifice Ministerului Afacerilor Externe, din cadrul Institutului Diplomatic Român;

g) personalul încadrat pe funcții și grade diplomatice din administrația centrală a Ministerului Economiei.

Art. 5. — (1) Sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase este de până la 15% din salariul de bază corespunzător funcției de încadrare, proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții.

(2) Sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, prevăzut la alin. (1), se acordă în condițiile în care, la eliberarea buletinelor de determinare sau, după caz, de expertizare a locurilor de muncă, s-au avut în vedere următoarele criterii:

- a) riscul de îmbolnăvire;
- b) riscul de accidentare;
- c) riscul de suprasolicitare psihică.

Art. 6. — Factorii care sunt avuți în vedere la încadrarea locurilor de muncă în condiții grele, vătămătoare sau periculoase și la stabilirea cuantumului sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase sunt:

a) existența factorilor nocivi și mecanismul de acțiune a acestora asupra organismului;

b) intensitatea de acțiune a factorilor nocivi sau asocierea acestor factori;

c) durata de expunere la acțiunea factorilor nocivi;

d) existența unor condiții de muncă ce implică o suprasolicitare psihică;

e) existența unor condiții de muncă ce implică un efort fizic sau psihic mare, în condiții nefavorabile, determinate printre altele de condiții de microclimat, zgomot intens sau vibrații;

f) alte condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase care pot duce la uzura prematură a organismului.

Art. 7. — Cuantumul sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase se stabilește prin ordin sau, după caz, decizie a conducătorului instituției, la propunerea comisiei special stabilite în acest sens prin ordin sau, după caz, decizie a conducătorului instituției, în urma identificării factorilor prevăzuți la art. 6, astfel:

a) spor de 15% din salariul de bază pentru personalul care își desfășoară activitatea sub influența a minimum doi factori;

b) spor de 10% din salariul de bază pentru personalul care își desfășoară activitatea sub influența unui factor.

Art. 8. — Pe perioada misiunii permanente în străinătate, acordarea sporului prevăzut la art. 5 alin. (1) se suspendă; sporul se acordă de drept la încheierea misiunii în serviciul exterior și reluarea activității în cadrul instituției trimitătoare, în condițiile prezentului regulament-cadru.

Art. 9. — Responsabilitatea acordării sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, în limitele prevăzute în prezentul regulament-cadru, cu respectarea prevederilor art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 și cu încadrarea în sumele prevăzute pentru cheltuieli de personal în bugetul aprobat, revine ordonatorului principal de credite.

Art. 10. — Instituțiile care aplică prezentul regulament-cadru vor lua toate măsurile necesare pentru asigurarea sănătății lucrătorilor, pentru prevenirea riscurilor profesionale, precum și pentru asigurarea cadrului organizatoric și a mijloacelor necesare securității și sănătății în muncă, care să conducă la normalizarea locurilor de muncă cu condiții grele, vătămătoare sau periculoase pentru toate categoriile de personal.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

